

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

EN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Bernat, 5, Pral.-2.^a

CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N' Ernest Frau, Bros. a.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres herbes an es qui s'ho guany

Sobre lo de la cripta

A «La Almudaina» de divenes de la setmana passada hi va sortir el segon article de la seria que D. Miquel Ferrá va dir que escriuria tractant l'assunto de la cripta. Diu així:

«El arte cristiano,—dice uno de los más fervientes e ilustrados apóstoles del actual renacimiento litúrgico entre nosotros (*),—en su concepción como forma de arte religioso y en su realización histórica, es el arte litúrgico, dentro de cuya estética se funda el sentido doctrinal del Cristianismo.»

El arte y la liturgia son en realidad inseparables dentro del templo; y, no ya sólo como fieles, sino como artistas o devotos de la belleza, debemos celebrar aquel renacimiento, estimulado por un Papa que pareció llevar en este punto a la dirección de la Iglesia, reemplazando los amables prestigios aristocráticos e intelectuales de su antecesor el buen sentido de un viejo párroco, restaurador de la severa tradición contra desquiciados modernismos. Ojalá prospere este movimiento, en muy buen hora secundado aquí por el obispo Campins, hasta arramblar con todas las manifestaciones de ese arte y de esa literatura de *boudoir* celestial que nutren aún la anemia de muchas almas.

Demasiado conocemos por experiencia la íntima solidaridad de esa f. lta de sentido litúrgico con ciertas monstruosas desviaciones artísticas y aún con ciertas aberraciones o atrofias del sentido ético, para no aplaudir con entusiasmo todo intento de reforma depuradora.

Del camino, del buen camino, andando en algunos lustros se percatará el lector,—y volvemos a nuestro asunto—si piensa ahora en la forma como se conservan en las iglesias de Mallorca muchos cuerpos de mártires, instalados años atrás, (pone los pelos de punta) y la compara con esa otra, cara al difunto obispo y que señora para el cuerpo de Ramón Lull; la cripta litúrgica, bajo el altar mayor del templo, llena de noble prestigio y significado.

La *cripta* («gruta», lugar oculto) es algo que evocará eternamente las catacumbas; algo que suscitará siempre el recuerdo de los Mártires; la sangre de los primeros consagró en aquellas esa forma del arte cristiano.

La liturgia católica, en su desenvolvimiento, paralelo al desenvolvimiento del dogma, al lado de semillas misteriosas procedentes de antiguos cultos, que vivificaron las aguas bautismales del cristianismo, ha visto nuevos gérmenes rituales desarrollarse y desplegarse en ricas floraciones.

Así, la cripta viene a ser la flor abierta de aquella «confesión» que guarda en el ara, como una sacra levadura, la pequeña reliquia recuerdo del sacrificio primitivo de la Iglesia perseguida, sobre el cuerpo mismo de sus héroes muertos en la lucha. Es, agrandado, aquel mismo hoyuelo ante el cual ora el sacerdote, inclinándose sobre el altar, en el *intro to* de la misa: *ramus te, Domine, per merita sanctorum tuorum, quorum reliquiae hic sunt.*

¿Habrà, pues, sitio más apropiado que la cripta para dar culto a un mártir cristiano?

Yo siento y he sentido siempre la belleza de ese culto tributado en tales lugares: veo allí perfectamente concor-

dados el arte y la liturgia. Y creo que a ninguna alma piadosa, por poca que sea su sensibilidad estética, ni—ya no hay que decirlo a ningún alma de artista o de poeta, se le esconderá el hondo sentido de ese culto subterráneo. Todos lo entenderán, o lo adivinarán estremecidos, el lenguaje mudo de sus sombras.

¿Por que pués esa repugnancia a ver trasladado el cuerpo de Ramón Lull a la cripta del templo de San Francisco?

Es que yo veo aquí un caso algo complejo.

Miguel Ferrá

NOTA. En haver explicat el Senyor Ferrá la complexitat del cas, es dir, en haver entrat en materia, és ben segur que D. Juan Rotger, que va prendre les missions dalt «Correo de Mallorca», se cuidarà de dir-hi la seua. Ja tndrem al corrent an els nostros lectors.

PRETXA

d'En

Pica Pica

El senyor Rullán de Sòller com més va més travela. Seguint punt per punt tota sa taringa de coses que ha escrites sobre la Sagrada Escritura, mos trobam avui devant un desbarat mes gros que es Puig Major. Un desbarat he dit? Idò hu he dit malament. Una partida de desbarats, un aixam de desbarats, *la mar y s s renas*. Serà convenient idò que an aquest senyor Rullán, que caplleva a devés Soller, li continúen fent sa mica de clenxa.

¿Jesús no es s'autor des Sagrament del Bautisme?

Així hu assegura s'oracle de Sòller. Però ¿quines raons dona per fer creure una tal cosa? Cap ni una ni mitja. Li ha passat aquesta per s'escudeller i *pataplám* l'ha engirgolada dalt ses columnes de «El Pueblo». ¿Ose romp o fa ganxo!

De senyor Rullán nostro! I aón tniú es cap? No sou vos que preteniu tant de coneixer la Sagrada Escritura? Idò ¿com diantres vos ha passat per maia aquell testimoni des derrer capítol de S Mateu? Escoltau un poc i oireu: «Anau-vos-ne, idò—son paraules de Jesucrist dirigides an els Apóstols—, i instruiu totes les gents batiant-les en el nom del Pare i del Fill, i del Esperit Sant.» ¿Que heu sentit siular, Sr. Rullán? Hala, idò, ja me comanareu molt sa padrina.

¿Jesús no va instituir la Sagrada Eucaristia?

Es una altre bataionada que etziba el Sr. Rullán.

Beníssim homo! I ¿qui vos ho ha posat dins sa mollera? Escoltau-lo una estona a l'Evangeli de quina manera vos fa mentider en lo que vos afirmau. Just agafarem un poc, demunt, demunt, des capítol VI de S. Juàn.

Lletiguem: Quant el Salvador vegé

que sa multitut que'l seguia tenia fama obrar aquell grandió miracle de sa multiplicació des pans. Joh, i de quina manera l'aclamá entusiasmada aquella turba! Però el Bon-Jesus rebutjant tota gloria vana s'en pujá altre vegada a la montanya I, arribat ja el vespre, caminant tranquil demunt les ones furioses del mar de Tiberiades s'en aná a sos deixebles qui des capvespre ensá s'estaven dins una barca qu'ls-e duia cap a Cafarmanm. L'endemá dematí aquella gran multitut qui havia romàs a l'altra vorera del mar, sentí sa gran necessitat de la presencia de Jesús. Aón capllevará es nostro Benefactor? demanaven aquelles gents. Aquí solamen hi havia una barca, i la s'endugueren ets seus deixebles. Però ell, es nostro amic, es gran Profeta ¿per on será? Tal volta ets seus deixebles mos darien ses fites netes. I, aprofitant unes barques que just llavor eren arribades a la costa, li envelaren tot-dret cap a Cafarnaum. Allà'l trobaren an el Bon-Jesús. I aquest los va dir: Voltros me cercau amb tant d'afany perque vos don un troç de pa. Però tniú en conte que aquest pa no allibera de la mort. Jo tenc un altre pa que alcansa la vida eterna. Es mes excelent que el que Moisès va donar an es vostros pares. Es vostros pares s'alimentaren d'es maná en el desert i apesar de tot se moriren. El pa que jo vos anunci es un pa baixat del cel; es un pa tan alimentici que dona la vida eterna. Tothom qui ne menja no morirá ja mai sinó que sempre se conservará dins la plenitud de la vida. Voleu sèbre quin es aquest pa? Idò, jo: jo som es Pa de vida. Jo som es pa viu que he debaixat del cel. Tots es qui mengin d'aquest pa viurán pera sempre. Es pa que jo daré es sa meua propia carn; aqueixa carn que ha d'alimentar i donar vida an el mon.

Així parlava el Bon Jesús, quant ets judeus plens d'astorament i interromperen: ¿Com aqueix mos pot donar la seua carn per aliment? I Jesús va seguir sa seua conversa: En veritat, en veritat vos dic que, si no menjau sa carn des Fill de l'homo i no beveu de la seva sanc, no tndreu vida en voltros. Qui menja sa meua carn i beu de la meua sanc tndrá vida eterna: i jo'l resuscitaré en es derrer dia. Perque sa meua carn es vertaderament menjar i sa meua sanc es vertaderament beguda. Qui menja sa meua carn i beu de la meua sanc esté en jo i joestic en éll. De la mateixa manera que el Pare qui m'ha enviat viu i jo visc p'el Pare; així també es qui menja de mi, viurá per mi i de sa propia vida meua. Aquest es el pa baixat del cel. No será igual que amb vostros pares qui s'alimentaren des maná i no obstant se moriren. Qui menja des meu pa viurá pera sempre. Ses paraules de Jesucrist semblaren un poc aspres an es qui'l se escoltaven. Aquella pobre gent no compreguent com ni de quina manera es cos i sanc del gran Profeta se porien convertir an es prodigiós aliment que éll los anunciava, abandonaren a Cristo. I Jesucrist, dirigint-se llavor an es dotze apóstols i en tó de queixa les va dir aquestes paraules: ¿Voltros també m voleu abandonar? Senyor i aón aniriam sense tu?—respongué Simón Pere. Tu tens paraules de vida eterna: i noltros hem cregut i pogut coneixer que tu ets es Cristo, es Fill de Deu.

¿Que heu tornat sentir siular, Sr. Rullán de Soller? Jesucrist havia fet sa

promesa i no poria deixar de complir-la. En el Cenacle convertí es pa en sa seua propia carn, i es vi en sa mateixa sanc: i després de Jesucrist ets sacerdots han repetit aquest prodigi durant 20 sigles i el repetirán fins a la fi del mon.

Totes ses vegades que fareu aquestes coses que jo are acab de fer—va dir Jesús an ets apóstols quant hagué consagrat—heu fareu en memoria meua.

Que hi diu V. Sr. Rullán a tot això de l'Evangeli?

Ses dones de So'n Servera canten el tut-tu-ru-rut; com tenen es cap romput se posen sa cervellera.

De la Cort dels Senyors

Rei de Mallorca.

Amb aquest títol i elegantement editat, hem tengut ocasió de veure un llibre escrit per l'Exm. Sr. D. Enric Sureda i manat publicar per S. M. el Rei.

La descripció detallada del exterior e interior, contenguda en el primer capítol, de lo que fonc el suntuós palau de l'Almudaina, quant l'habitaven els nostros Reis, fruit, es ver, d'un treball benedictí, bastaria quant no hi hagué res més, per porer apreciar la gran importanci d'aquesta obra i fer veure com sobrepuja el seu mèrit a les excessivament modestes pretensions del autor.

Però el seu valor creix amb la multitut de notícies curiosíssimes incloses amb forma atractiva en els capítols qui segueixen, tals com les que mos dona sobre el mobiliari del Palau real que en mig de la suntuositat d'una cort, apareix amb la seua pobresa casi incomprendible, acompanyant, això sí, la proverbial sensillés de costums dels nostros reis; sensillés qui se manifesta i fa notar l'autor en el capítol qui segueix dels «Oficis i gastos de la Cort», en lo que se referex a Oficis, perque, en quant an es gastos prou n'hi havia, per lo que veim curiosament detallat, referents a dons secrets, violaris alojament de persones reals, obres de caritat, esclaus, cavalls, embaixades, Daraçana, comunicacions etc.

Ve després d'aixó un capítol destinat als efectes de la Taula dels Reis i a algunes altres de les seues atencions. Ses fruites i verdures les suministrava a bastament l'hort del palau aon s'hi cultivava frondós taronjeral. I les gallines de Bunyola, els formatges de Lluchmajor, els vins grocs vermells i blancs, la mel menorquina i la confitura de Mallorca, no sols servien per la taula dels Reis mentres permaneixien en la nostra illa, sinó que los demanaven de Barcelona, Perpinyà, València i fins i tot de Nàpols i Sicilia, prova de la predilecció que tenien ells pels

rics productes de nostres terres. L'ornamentació dels vestits de les persones i habitacions realeren obra primorosa de l'industria mallorquina: borseguins, cubertors, vânoves, velluts, domassos i moltes altres coses apareixien adornades amb els llevonses ja estimats brodat de Mallorca.

Lo qui mes mos ha cridat s'atenció, per l'interessant descobriment que s'hi refereix, ha estat el capítol aon se parla de l'Alquimia i de l'«Alquimayre Jacme Lustrach». Era aquest un alquimista francès, vengut a Mallorca, probablement devers l'any 1395, per orde de Juan I, per dedicar-se dins el mateix Palau dels Reis a cercar el Sol i la Lluna (l'or i la plata), entre les cendres de Saturno i de Júpiter (el coure i el plom).

Era cosa sabuda que les seues habitacions estaven en la Torre del Angel, si bé que recorreguda aquesta i examinada amb detenció, en lloc s'havien vist senyals de tals laboratoris.

«L'Historia deu molt a la casualitat, i aquesta afirmació se veu una vegada mes confirmada». S'estava fent una petita reparació en les edificacions del tercer pati del Palau de l'Almudaina, i se descobrí casualment una construcció curiosíssima feta tota de tocs i d'aquesta forma: tres naus, amb ses seues columnes, de xixanta centimetres d'amplaria i d'un metre vint i cinc centimetres d'alçaria, qui concurreixen a un departament de forma rectangular amb dos forats qui serviren sens dubte de funerals.

Construcció tan extranya no ere bó de fer endevinar per qué serviria. Però tenguent en conte lo de «l'alquimayre» de Juan I, i gracies a les cuidadoses investigacions del Sr. Sureda, principalment per lo que se refereix a les dificultats que de les diferencies del lloc naixien, se veu clarament que aquesta estancia seria el laboratori del desgraciat Jacme Lustrach.

En el capítol sisé se fa una recopilació de algunes de les noticies històriques interessants qui, trobades a qualque recó del arxíu del real patrimoni, son un detall o un complement que el lector podrà afagir a s'obra per ell ja coneguda d'algun historiador o cronista.»

Finalment el capítol destinat a cassa real, conté també noticies molt curioses referents ja al modo de cassar amb los falcons, ja també a lo que constituia l'objecte de la cassa, com eren ademés dels cunís llebres i demés animals actualment coneguts a Mallorca, els porcs cinglars, anecs i tsies (?).

Vet-aquí una idea borrosa de lo que es l'obra de l'Exm. Sr. D. Enric Sureda. Una sola cosa e-hi trobam que desitjar, i es, que per les circumstancies honorosíssimes qui han intervengut en la seua publicació no puga ser conegut un llibre escrit, es ver amb intenció modesta, però amb execució magistral.

SARETILL

Coneixeu el Sen Emili es sabater des cantó? se feu mal dins un garró amb unes claus des presili; i, mentres cridava, ausili assegut ran des portal, es bal-le de San Marsal qui anava en cos de camia, li jurá que es curaria sí se posava un morral.

Altars Capelles y Temples

(Continuació)

Capella-Escola de Sant Roch

El buc de l'edifici té en planta la forma de creu grega; sa fatxada anterior té el portal de mitx punt mostrant a sa llinda un Nom de Jesús brillant de coure; part demunt un finestró oival amb sa campaneta (procedent de la capelleta de *So'n Ximelis*) i an el cap de l'anguilla de sa taulada, una creu de marès; com també se mostra en los altres caps dels capsers en creu. A més, en lo curucull de sa cuberta central, en piràmide quadrada, e-hi vaig alsar sobre un suport de terra cuita envernissat un altre creu principal de ferro amb adorns de crestai i porcellana, a fi de que s'allunyin les exalacions elèctriques (1). A més: a ses tres fatxades: Mitjorn, Ponent i Tramuntana, vaig engastar sobre ses respectives claravoies (2) amb lletres grosses de terra cuita vernissada l'inscripció: ALBAT SIA DEU.

Una altra inscripció sobre el portal, també esmaltada, entrant a la costura desde el terradet, diu: *Alabada sia la Inmaculada*. El portal d'entrada a l'escola dels nins va surmontat de l'escut d'armes del Bisbe Campins; i not que el seu llinatge Barceló lo vaig simbolisar amb un vaixell antic, i no amb una barqueta de vela llatina com se posá en los seus sagells (3).

Baix la clau central del enteixinat interior vaig posar de fusta platetjada el nom de Maria (que, per cert, lo me capgiraren).

Jo, havia proposat al dit Bisbe Sr. Campins posar també el seu escut definitiu el bell retaule principal que regalá per l'altar major d'aquella capella (4) pero, com ell hi demostrá repugnancia no le hi arribarem a posar.

Amb això está explicada tota l'ornamentació de l'Oratori que descriu. Abans de seguir, diré que tots els quadros a l'oli que eren estats venerats a l'iglesieta de Sant Antoni de Padua, de Palma, foren cedits an aquesta esglesieta de Sant Roch i jo vaig procurar aplicarlos-hi. Foren els sigüents:

1 Un bell Sant Cristó de tamany natural que vaig fer restaurar i ocupa una capelleta, vora el costat de l'Evangeli, baix d'un dossier, sens altar, perquè'l puguin adorar desembarassadament; del clau de sos peus penja una medalla de plata amb so nom de *Cristó*, aposta per que no los unplin de verrim anant-lo a besar. Su baix hi ha el *caixonet* per les llimosnes, que va encanonat de ferro a parar dins la sacristieta; i a son enfront vaig posar l'inscripció que mostra el Cristó del Calvari de Pollensa.

2 i 3 El Beat Ramón, pintures sobre post, i un Sant Jaume apòstol (5).

4. Sant Sebastiá mártir.

5. La Bta. Catalina Tomás i altres qu'adrets de menos importancia.

Jo hi vaig enviar el mártiri de Snt. Bartomeu (tela).
El somni de Snt. Josef, bocet del pintor Femenfes, apaisat, i D. Jordi A. Cetre un *Ecce-Homo*, també en tela; tots a l'oli.

(1) Així tenia projectat posar la creu definitiva sobre'l tambor de l'iglesia parroquial de Snt. Matgí, i la me posaren de vidres plans muntats en ferro, sobre una sindria blava.

(2) que procedeixen dels davanters de les tribunes del exconvent de P. P. Trinitaris (avui Sant Felip Neri) i el P. Molines les me deixá recullir.

(3) Així mateix vaig posar-lo a la pedra amb que se coroná el frontis del Museu Diocesá, quant, era a fora Mallorca el nostro il·lustrat Sr. Bisbe. Trob que així aquells escuts tenen mes carácter heràldic.

(4) Una *Sta. Catalina Mártir* i un *Snt. Pau* que me semblaven de molt bona mà los vaig enviar al dit Museu.

(5) Segons noticies l'havien de posar a sa capella d'una societat de joves, i los mancá forsa per acabar-lo.

A més reculliren un Sant Cristó que restaurat está dins la sacristia i una Puríssima de fusta que guarden dins sa costura.

Més: la Sra. D.ª Coloma Rosselló enviá una Verge vestida, i les germanes Rovira un Bon-Jususet de Praga

Ara he de dir que el quadro de Snt. Roch lo fé pintar la Sra. D.ª Dolors Riu de Durán. desde el comensament de la capella; i ma esposa hi ha enviades les imatges del Bt. Ramón i de Sor Tomasa, copiades de les de la capella de s'Arxiduc a Miramar; i un altre devota persona, un crom de la Verge del Perpetuu Socós, que l'heu colocada part damunt el retaule principal.

Ultimament, cal cifrar els retaules dels caps del creuer, que son del Sagrat Cor de Jesús i de la Inmaculada (de Juan de Juanes), que jo havia fets pintar a mon amic Salvador Torres, per l'iglesieta de *So'n Rapinya*; i, havent sabut que les havien substituïts per dues estatuas, les vaig recuperar amb permís del Diocesá, i están molt ben col·locades, davant per davant, an els altars del creuer de Snt. Roch, ont diuen misa cada diumenge i festa. Sols me resta fer menció del Sagrari (procedent de *Sant Antoni de Padua*) que, una vegada recullit, se restaurá amb tota curolla i acert, i avui pot servir com si fos nou.

El pis de la capella és enrejolat tot nou i ha pagades ses rejoles una persona sens donar son nom. Que Deu le hi retribuésca amb graus de gloria, així com als altres benefactors que han fet a costes seues les obres de conservació i millora, com son: posar ventiladors en les finestres altes, posar bancs per seure-hi els homos, les piques per aigua benehida les canonades per la cuina de les Mestres, la decoració mural comensada, les llànties i branques per ciris. Manca il·luminació elèctrica amb que s'ha de guarnir el *Salomé* central a fi de que no resulti feixuc i sia fácil d'encendre (6).

Si els senyors veïns de *So'n Roca* i *So'n Inglada* se volen desteixinar acabant sa tasca comensada d'el zelós Bisbe D. Pere Joan Campins (en Gloria sia),... demostraran que saben correspondre generosa i cristianament al bon exemple que d'ell tenim rebut. A un quadro exposat dins la costura-escola, poren lletgir una relació de tot lo que manca per acabar degudament aquesta empresa religiosa i civilisadora. Y, si el nostro Exm. Ajuntament desitja en realitat donar prova de que vella per la cultura del suburbi de *So'n Roca*, farà comunicar el camí públic per dins *So'n Ximelis*, a fi de que els infants no hagin de fer tanta voltera per anar a l'escola de párvuls gratuita que *iha set anys!* regenten les *Mestres de la Caritat, mallorquines*, baix sa protecció de uns quants veïns i l'inspecció única de la *Superior Autoritat Eclesiástica*.

Palma, 28 Agost 1915.

BARTOMEU FERRÀ.

A n'En

Lluc de La Aurora

Com dianxes, Lluc, en es *Particular* me demanes qualque coseta per amor de Deu? ¿Que no has rebut cap article? eh? Aquesta sí que m'es fresca i venal! Però ¿i a on s'haurán fusos, Deu meu, aquells ditxosos papés? Ell aixó es co-

(6) També manquen les campanes que han d'anar sobre l'espaldana del capser posterior i la trona al costat dret del presbiteri, i el combregador i un confessorari; a més de la tribuna per cantadors, part-demunt del portal major.

sa que fa posar pell de gallina. Perque has de creure i pensar i pensar i creure ¡oh Lluc ses meues entreteles! que jo vaig compondre i te vaig enviar un article de lo mes galanxó, garrut i poètic que es passetja. Persona humana no ha vist cosa consemblant. Casi, casi ne vaig tenir vanagloria. No hu creus? idó no hu creguis. Fe't contes que jo mateix no me'n poria donar passada. M'haguesses vist su-baix des finestró de ca-meua repassar una i altra vegada es meu escrit, perque, (tu ja hu sabs) a pesar de que sa teua paraula sia gustosa i suau com una fruita madura, no tens rucs per entimar a la cara des teus amics i camarades si no posen punts ni comes o si fan sa lletra embuiada.

Però, Deu mos guard d'un ja está fet. Qui s'exalta—diu es refrà—sufirà humiliació, i jo ¡Lluc de sa meua confiança! n'havia estát orgullós.

S'única pena que tenc i tot es meu desconsol está en que no hages pogut assaborir tota aquella filigrana que pus mai he de sebrer teixir tan hermosament.

Quina desgracia!

Te parlava d'En Fedro, aquell poeta llatí qui tenia tanta sátira que fins i tot li sortia per ses butxaques. Segons ses cròniques va neixer a la ciutat de Tracia. No'n tens noticia, Lluc? Sabs que hu era de xistós. Has de creure que va escriure una infinidat de faules que, si una es graciosa i xocant, s'altre li guanya d'un bon troç. Idó bè, tota sa meua filigrana i tot es merit des meutrabai estava en esposar i establir comparances demunt una d'aqueixes faules. Joestic segur que t'haguesses esqueixat de riure si tens sort de sentir-me tratar demunt aquella faula de ses granotes, aquelles blaies que habitaven dins basses d'aigo bruta i s'havien encardes, vulgues no vulgues, en tenir un rei; però ¿que me'n dirás? arribaren a empipar tant i tant en Júpiter amb sa seua algaravía que los enviá un reptil verinós que tenia set caps i a mossegades les va matar a totes.

Aixó era es meu tema, i que 'm tirin d'una passa lluny si no dic veritat; però ¡qué hi faré jo, si, després d'haver tirat a *Correus* sa meua carta desclosa amb un sello de quart de céntim, no l'han volguda fer correr?

Per are no'm resta res mes que fer ¡oh Lluc de sa meua ánima! que tencarme altre volta dins sa meua cambra i plorar su-baix des finestró adn escrivia, plorar amargament sa meua desventura.

EN XARRAINE

Santa Ponsa. 2 de Sbre. 1915.

Me'n anava no sé aon, vatx encontrar no sé qui; me varendir nose què, i no sé que los vatx dir.

El Corneta

Per ajejerar a son pobre pare, qu'era molt veí i tenia molta de família, un atlotet d'un poble de sa montanya, que tot just acabava de fer onse anys, deixa ca seua i va sentar plassa de voluntari, com a corneta a un Regiment des que hi havia a ciutat.

Aviat tothom el va estimar molt per lo bon atlotet qu'era, i sa clara intel·ligència i sa docilitat tenien encantats an els seus majors de tropa. Se excellent conducte i ses bones disposicions li feien fer molta carrera. A setze anys ja era es primer cornete des Regiment.

Feia ja vuit anys que s'altlot estava enfora de ca seua i s'enyorava ferm; més de dues vegades ab sos ulls massells de llàgrimes havia pensat: «Quant podré anar a donar una aferrada pes coll a mon pare? Jesús i que estrirà de content de veuremél! Un des majors, que tengué conexement d'aqueis desitjos, li va donar dos mesos de llicència. Botant d'alegria va apareiar es trestets per empendre el sospirat viatge, duquent en sa ma s'estimada trompeta. Cosides a sa corretja des calsons hi duia cent dobles de or, fruit honorable i preciós de ses seues economies.

Oh! quina festa i quina alegria per un bon fill! quina alegria després de tants d'anys tornar a veure son pare, sos germans i tots aqueis llocs que guarden preciosos records de sa infantesa! quin triomf sobretot, tornar a ca seua en qualitat de benefactor i donant proves d'un seny impr pi en certe manera, d'un jove de sa seua edat.

Projectes encantadors, il·lusions belles, dolces esperances... ¿perqué no hem d'arribar a realitats! Es jove corneta havia emprés son camí a la darreria de s'hivern; es riu, per ahont havia de passar necessàriament, estava gelat fins a una profunditat molt considerable; no se porien utilitzar ses barques pertant, i no hi havia més remei que passar es riu caminant per damunt sa neu. Nigu s'havia arriscada fer sa travessia per por de que pes mitj se neu no afluxés, però es corneta qui frissava ferm d'esser a ca seua no heí pensà gaire i picant ab uns forus i crugies per pegar un bot i foguí de's perill si aquest s'hagues presentat, comença a caminar per demunt sa neu; quant va esser casi a mitjan lloc, un troç de gel cedeix tot just hi va haver posat es peus a damunt, pegà bot, i ab sa violència des cap també va fer ui una altra posició de gel que'l tirà dins sa corrent. Inutilment s'afanyava a una part i a s'altra; la capa gelada de's mitj des riu era molt prima i sa corrent seguia per avall; va cridar auxili, però ses persones que'l veien no s'ariscaven a exposarse a morí i veient l'impossibilitat d'aidarlo, ab crits d'espant anaven contemplant la tragedia.

Anastret el jove per sa corrent i perduda tota esperança de salvarse compreguent que aviat seria engolit per ses aigos, aquell bon fill volgué an als darrens moments de sa seua vida donà una prova més de la bondat de son cor i de sos bellíssims sentiments. Agafa sa corneta sonà unes notes que son pare li havia ensenyat, i després a crits digué: «A sa meua corretja heí ha cent dobles de or, ne don cinquanta an aquell qui podrà recullir es meu cós i durà ses altres cinquanta a mon pare...!»

Tot just acabava de dir aquestes paraules quant desaparegué baix de montanyes d'aigo i de gel.

Un parei de dies després aparegué son cós, dugerent a cà son pare no ses cinquante dobles que'l cornete havia amagat sino ses cent que trobaren dins sa corretje... Es pobre pare gastà es dobles de son fill ab una llosa que posar demunt sa fossa que deia «Aquí està enterrat un modelo de fills!» I el pobre jay va morí de pene pocs dies després.

FAR.

Quant Eva va sortir a missa es doctor Nicolau Melis li lletgí els Sants Evangelis amb uns camis de vitissa; Caifás amb sa pallissa ben forrada de tissú que va fer du del Perú dava aigo-mans a los dos per que es porter del Socós mai barenava en dejú.

El Caputxi

(Del P. Coloma)

Poc temps després, l'enviaren els superiors a dar una missió a la presó de X... No quedava llevonces a Espanya altra memoria dels frares més que les cançonelles impies i les grosseres calumnies inventades p'els detractors de temps enrrera. Així va ser que, passat el primer moviment d'extremesa que en aquell auditori de lladres i assessins causà la nova figura d'un frare, austera i seca com la d'un carniu de Zurbarán, les burles, les obscenitats i fins les blasfèmies començaren a sortir d'aquelles boques vils, interrompent el sermó del missioner, que prometia an aquells sers abjectes, en camví d'una llàgrima, el reine de Cristo.

El caputxi no se donà per vençut, i seguí predicant per tres dies; més la tempesta pitjava, dirigida per un prés reincident anomenat Tanga. Al segón dia un tronxo de col rebotí dalt es cap del missioner i aquell mateix cap vespre, un embolic tirat per má d'un infant cubri aquell sant hàbit d'asqueroses inmundicies. Indignat lo carceller maná suspendre la Missió i castigar als culpables; però el Caputxi intercedí per ells, i no volgué deixar la presó sens despedir-se abens d'aquella gentussa. Se presenta tot-sol en mitg del pati en que fins llevores havia predicat, i se posà de jonolls en la mitat del semicercle que feien el pressos; les demanà perdó per haver-les molestats, i comença a basar los els peus d'en un en un... Els presos se miraven atonits, i los insults i burles defugien de sos llavis aixis com fuix un reptil verinós al fons de sa cova. Solament Tanga mirava al missioner amb mal ui, i quant aquell cap venerable se inclinà dalt sos peus carregats de cadenes, aixecá sobtadament el dret i clevà una faresta patada en la cara del Caputxi. El dolor l'emundí un moment; reposat, no obstant, sostení aquell peu criminal que acabava de ferir-lo, diguent suaument: —Espera, homo... no t'he besat l'esquerra.

El Caputxi torna a poc a poc a la mitat del pati amb la cara coberta de sanc que queia a lo llarc de la seva blanca barba: donà la bendició an els presos amb el sant cristo que duia en el coll, i afegí que un sol sentiment tenia al tornar-s'en: el de no haver conquistada entre ells una ànima, una sola ànima per Cristo.

Una veu ronca cridà llevors:

—Aquí en té una... pare... si es que los cans la tenguen!

I un malanat, un assessí, sortí del rol·lo dels pressos remanant ses cadenes, se tirà de jonolls en mitx del pati, se deixá caura tan llarc comera donant-se cops de puny an el pit i el cap, plorant a bramuls com plorarien, si plorassen, el tigras en el desert.

El Caputxi el rebé en sos braços i la victoria quedá per Cristo; perque la Missió continuá entre llàgrimes, i tots els pressos, excepte Tanga, se confessaren amb el Missioner.

An els tres dies, trobant-se Tanga en el lloc excusat, una paret ruinosa s'enderrocá demunt éll, deixant-lo mort al acte.

S. G.

Lluchmajor—Agost de 1915.

Un llibret

Ei Rt. P. Juan Pascual, jesuïta, que aquets dies es arribat a Mallorca, la seua terra, per residir-hi, no fa gaire temps que va publicar una obreta de la qual mos n'ha regalat un exemplar. Se diu *Mi Divino Tesoro* i lo que té de manco valor son les condicions materials de presentació que son excel·lents. En aquest llibret a-hi ha versat el P. Pascual tot l'amor d'una anima enamorada de la Eucaristia.

Aquest llibret és molt útil per fomentar les comunions diaries tant entre els nins com entre els majors. Les associacions i congregacions religioses tenen amb aquest llibret un altre medi d'escampar la seua sana propaganda. Aquí va el sumari de la obreta del P. Pascual.

Introducció.—Capítulo I. Quién es Jesucristo.—Cap. II. Qué ha hecho por mí Jesucristo.—Cap. III. Jesucristo en la Santísima Eucaristía. a) La presencia real. b) El sacrificio de la Misa. c) La Sagrada Comunión.—Cap. IV. La Comunión frecuente y diaria.—Cap. V. La primera Comunión.—Cap. VI. Nuestros deberes para con Jesús Sacramentado. a) La adoración. b) La Santa Misa. c) El precepto de la Comunión.—Cap. VII. Nuestra devoción a Jesús Sacramentado. a) Excelentes frutos de la Comunión frecuente. b) Vanas excusas contra la frecuente Comunión. c) Apostolado eucarístico.—Cap. VIII. Perfecta vida cristiana por la Sagrada Eucaristía.—Cap. IX. Jardín Eucarístico. a) La gran cruzada eucarística. b) El pan angélico y la juventud. c) Ante el Sagrario. d) La flor del copón. e) Adoración. f) Jaculatorias eucarísticas. Cap. X. Vida Eucarística.—Apéndice. Catecismo Eucarístico.—Saludo a Jesús Sacramentado.

Se ven aquest opuscle a ses llibreríes religioses de Palma, Preus: 1 exemplar 25 céntims de peseta; 100 exemplars 1'50 pesetas.

Tot donant la benvinguda an el P. Pascual li donam l'enhonorabona p'el seu hermós trabai i les gracies per l'obsequi que mos n'ha fet.

D'enamorada qu'estig no hi vetx dues passes lluny; M'és seguit apagà es llit i colgar-mé dins es llum.

La Moda

Acabam de fuiatjar un llibret titulat *Pro Modestia Cristiana*, destinat a contrarrestar els mals sens nombre que espargeixen i arrenen dins la societat els excessos vertederament execrables de la moda.

Espanta i horrorisa la consideració de les moltes i escullides víctimes; i és que, convertida la moda en arma de Satanás, arrabata descaradament amb los sens enginys provocatius l'innocència i el pudor.

Els vestits que ella imposa, son l'escañol i causa de la mort del ànima del maliciós i flac; removen la concupiscència e immoralitat. Crueldat mai vista i provocativa de justa indignació; vos enllestiu, oh joves... cristianes! així com diu la moda, i junt amb el dimoni tirau les seues xerxes per caçar els vostros germans; apareiau el lag, la flexa i l'espasa perque pugui ferir i derramar sanc d'ànimes fies de Deu i germanes vostres.

S'apelarà, per escusa, a delicadesa i bona intenció, a l'usansa dels nostros dies... I se pot admetre la delicadesa i bona intenció d'una dona pundorosa, d'una verge innocent, en les que no s'averkonyen de surtir vestides amb los vels finíssims i formes indecoroses que imposa la moda? I se podrà derogar i substituir la llei divina i humana per les capritxoses e indecents que estableca l'inquieta i extravagant usansa. No no vejeu sencillès aon ni sombre d'ella apareix; sensualitat qui sedueix els cors i tiranisa l'esperit.

Un esperit gran, una ànima noble, jamai s'apasionarà per coses tan frívoles, ni permetrà ser esclavizada per les cadenes que ella mateixa compra, i pagarà a tan bon preu.

Gracies a Deu que a Espanya s'ha empresa una Santa Creusda contra tanta abominació per tot arreu estesa; perque es ben necessari que en els vestits també se separi la Ciutat de Deu de la de Llucifer, se distinguen les dones cristianes de les del mon, per lo mateix que la pietat i l'amor a la doctrina de Jesu-Crist se manifesta també en el modo de vestir.

Per aixó les que son de Cristo, posin la seua honra en la Creu, i no en el vestit, i axí conseguiran que arrelli i se desarrolli la florexença del candor i puresa, modestia i sencillès qui son els vertaders encants qui embelleixen la donsel·la cristiana; no olvidant jamai aquelles paraules tremendes, del cardenal Cavallari «les qui vesteixen amb la desenvoltura que tant avui s'estila viuen en estat habitual de pecat i per tant en perill constant d'eterna condenació».

SARETILL

En Sancho Panza volia amb un llaut podè aná desde S'Endioteria fins a Costix, a pescá. Perque no el pogué posá va pensá que convendria aná de Santa María amb un tren fins a Madrid per curarse un mal de pit que temps feia li dolia

Sa Maneta de Plata

(Segueix).

I heu de creure i pensar i pensar creure que lo endemà dematí, En Bernat i sa Fia del Rei, com hagueren acabada sa sòn, peguen cossa an es llansol, i en nom del Pare i del Fill i de lo Eeperit Sant, diuen es Pare-nostros que tenien costum de dir, se renten, s'enllesteixen amb tot esment, i En Bernat diu a sa dona:

—Mira, ja pots esser partida a dir quins aguiats hem de donar a mig-dia a tanta de gent com tenim convidada.

—Pero bono, diu sa Fia del Rei, ¿i a on tens es cuiner per fer aqueis aguiats?

—Això, diu En Bernat, no hu vulguis sebre tu, no'n tengues mal-de-caps!, Xe-hu fer a compte meu!

—Pero ¿i qui t'ha fet cuiner a tu? diu sa Fia del Rei. Sobre tot, pot ser que hu sies, pero no'n fas caral!

—Ses raons sien acabades, al-lota! diu En Bernat. Digue'm quins aguiats vols p'es dinar!

Aquí sa Fia del Rei no tengué altre llivell que dir-li els aguiats que pertocava treure, havent-hi d'haver el Rei i tota la Cort a sa taula. E-hi pensa una mica, i a la fi diu:

—Mira, Bernat, hi hauria d'haver un arròs brut de coní i d'aucellons lo primer de tot; llavò escalduns de pollastre, estufat de vedella, llebra en ceba, aufegat de moltó, galls d'Indi farcits, perdius en col, i llavò no hi pot mancar porcella rostida, i per acabatai magranes dolces i aubars, melles torrades, pomes, peramenys, taronges, cireres, figues *bordissots* i de-coll-de-dama, reim des bo: girons, calops blancs, moscatells, llambrusques, magdalenas, batistes.

—Al-lota, diu En Bernat, tu carregues fort. ¿Tot això se menjaràn es convidats?

—Fiet, diu sa Fia del Rei. A ca-mon pare hu fan així, per que tothom pugui triar; per que ja sabs tu que es gusts no són iguals, i lo que agrada an En Pere, no agrada an En Pau.

—Es ver això, diu En Bernat. Però sa questió és que tot quant has anomenat me sembla que agrada a tothom... Sobre tot, no'n parlem pus: a mi m'és igual tenir a punt tots aqueis aguiats i demés arreus que has dits, que tenir-ne la mitat o tenir-ne altres tants o set tants més.

—Bernat, diu sa Fia del Rei, tenc molta de por de que no fasses sa gran porcada amb aquest dinar.

—¿I per quines cinc centes? diu En Bernat.

—Per que no sé, diu sa Fia del Rei, com has d'esser capaç de fer o de besquetgar-te tots aqueis aguiats i darreries que t'he anomenades!

—Tornem-hi, Toninal diu En Bernat. ¿No t'he dit i re-dit que deixis estar s'ansi per mi envers de tot això? No sies tan castissa, al-lota, per l'amor santa de Deu!...Una cosa encara no m'has dita: an-e quina hora ha d'estar llest es dinar.

—A mig-dia en punt seràn aquí tots, diu sa Fia del Rei.

—Idò a mig-dia en punt es dinar sera damunt sa taula.

—Uep, Bernat! diu sa Fia del Rei. ¿I qui ha de servir en taula?

—Dona, diu En Bernat, no faltarà qui toc matines, vui dir, qui servesca en taula! ¿Qui sab fer el més, sab fer el manco!

—Sobre tot, diu sa Fia del Rei, ja t'assegure que, si tu en surts en bon nom d'aquesta, e-hu seràs ben entemeriari i de s'ui des vent!

—Ses obres, al-lota, diu En Bernat, desempenyen es mestre. No'n parlem pus d'això fins es vespre. Llavò te tornaré sa repostada de tot.

Així quedaren. Sa Fia del Rei se'n va a fer ses seues feines i En Bernat per lo mateix. Amb això se fan les

vuit, les nou, les deu, cauen les onze, i un poc passada sa mitja comencen a comparèixer es convidats; an es tres quarts s'entrega el Rei amb la Reina i senyors més grossos de la Cort.

Sa Fia del Rei rebia tot-hom per que En Bernat li havia dit que ell ja en tendria prou de preparar es dinar. Lo que havia comanat, que, en arribar el Rei, l'avisassen! L'avisen com el Rei entrava, i l'homo aquí se treu sa *maneta de plata*, i tot d'una sent aquella veu que li diu:

—Què és lo que vols de mi? demana! Sa teua boca serà mesura!

—Ja demanaré ja! diu En Bernat. Demàn que surta un dinar de primera bona per tota aquesta gent que tenim convidada: lo primer de tot. un arròs brut de coní i d'aucellons; llavò escalduns de pollastre, llebra en ceba, estufat de vadella, capons i galls d'Indi farcits, perdius en col, aufegat de moltó, porcella rostida, i per acabatai magranes dolces i aubars, melles torrades, pomes, cireres, peramenys, taronges, figues *bordissots* i de-coll-de-dama i tota classe de reim bo: girons, calops blancs, moscatells, llambrusques, magdalenas, batistes. I llavò que surten ombres a servir-mos en taula!

¿Què me'n direu? Ell encara En Bernat no acabava d'anomenar tots aqueis aguiats i classes de fruita, com zas! ja compareixien damunt sa taula, amb una oloreta que deixaven anar que haurien feta venir gana a un mort.

Amb això, cauen les dotze. En Bernat surt de s'amagatai, plega mans an el Rei i a la Reina, fent sa cortesia corresponent a tota la Cort, i los diu:

—¿Quant tenguen gust! ¿Es dinar està a sa taula!

El Rei i la Reina amb tots ets altres convidats se'n entren dins es menjador. I, com veren aquella taula tan ben parada de tot, amb tots aqueis aguiats i tantes classes de fruita i aquella oloreta tan bona i tan bona que deixaven anar, romangueren com estafaril-lats, sense polsos.

El Rei i la Reina s'asseuen a cap de taula i tots ets altres allà on les pertocava; pero tothom mirava a dreta i a esquerra a veure si afirmaven criats o criades que acudissen a servir en taula, i en-lloc en veien lluir cap, fins que compareixen tot un estol d'ombres, que embaonen es plats grans de s'arròs i ets altres plats grans d'ets altres aguiats, un darrera s'altre, i les passen per davant es convidats comensant pel Rei i la Reina, i tothom se'n feia plat, carregant tant com volfa. I, com ses ombres havien feta una passada per tot, llavò en feien un altra amb so mateix aguiat per que es qui volia refegir, refegís. I vos assegure que eren molts qui refegíen, per que hu trobaven tot massa bo.

De lo que estava esglaiat tothom era de lo bé que servien aquelles ombres, per que encara no hi havia cap convidat que acabàs lo que tenia dins es plat, ja hi acudia una ombra a veure si volia refegir o si no'n volia pus, per baratar-li es plat, i venga a passar un altre aguiat o classe de fruita!

Sa questió és que aquell dinar fons tan avengut i acertat d'aguiats, de fruita i de servici, que el Rei i la Reina i tota la Cort digueren que mai havien tastats uns aguiats tan exquisits i unes fruites tan saboroses ni mai los havien servits en taula amb tanta de puntualitat, finura i gentilesa.

I tothom en-hores-bones an En Bernat i a sa Fia del Rei; i En Bernat que li deia desiara a ella:

—¿Què tal, al-lota? ¿Que me'n som sabut desfer o què?

—Prou! prou! deia ella. Que mai m'ho hauria pensat.

Com prou hagueren feta la pretxa el Rei i la Reina i tota Cort, després d'haver dinat, se'n arribaren anar, i En Bernat diu a sa Fia del Rei.

—Estàs conforme de que mos arre-

glen per menjar i p'es servici així com mos som arreglats avui?

—Ja hu crec que sí! diu ella. Una cosa trob: que hauriem de tenir uns quants criats i criades per menar neta la casa i llavò per enviar a part o banda.

—Molt ben pensat! diu ell. Idò mira tu mateixa besquetja-los-te!

—No res, diu ella, e-hu diré a mon pare i ma mare, si mos ne poren arrambar uns quants i unes quantes, i així un no haurà de veure cares noves.

—Conformes! diu En Bernat.

Aquí sa Fia del Rei se'n va a son pare i sa mare, i los ho diu, i aquells los arrambaren tres criats i quatre criades que no los feien massa falta, que passaren a ca'n Bernat a servir es dos novells per menar neta la casa i per anar a part o banda a fer ses comandas que fossen mester.

D'aquells tres criats n'hi havia un que nomia Juanet, mes viu que una centella, més pòlissa que ses genetes, entemeriari com ell mateix i que taiava un cabei a l'aire.

Aquells criats i criades no se'n porien avenir que sense fer foc an es fogó ni cap cuiner ni cuinera, los comparegués damunt sa taula berenar, dinar i sopar, sempre tan avengut i saborós. Ja vos assegure que tots miraven ben arreu per tots es vents per veure si afinaríen d'on los venia tot allò.

Es qui destraletjava més en tota aquell bugat, era En Juanet, que ni dormia ni sossegava mai de nit ni de dia per veure si aglapiria es com i es què de tal andarivell.

¿Què me'n direu? Ell un dia aquell dimoni d'al-lot feinetjava dins es lligador de sa cambra d'En Bernat i aquest no se'n era temut de que hi fos. I, com era hora de treure es dinar, agafa sa *maneta de plata*, i aquesta tot d'una fa brollar aquella veu, que digué:

—¿Què és que vols de mi? demana! que sa teua boca serà mesura!

En Bernat demanà un dinar de primera, i es dinar ja hu crec que sortí, i tothom se'n llepà es dits, de bo que el trobaren: senyors i criats i criades.

—¿Així va això? diu En Juanet. De manera que es nostro senyor fa tant de xèu amb aquesta *maneta de plata*! O jo deixaré d'esser homo o jo li he d'espampolar aqueixa bona *maneta de plata*?

¿Què me'n direu? Ell En Juanet la feu tenir vera an aquella promesa. Un vespre se'n entra de peu de gat dins sa cambra a on jeien En Bernat i sa Fia del Rei, com estaven ben adormits; paupa de cap a peus En Bernat a veure si duia sa *maneta de plata* damunt, la hi troba dins sa faldriguera, la hi pren; i tot d'una sent aquella veueta que diu:

—¿Què és que vols de mi? demana! que sa teua boca serà mesura!

—¿Què vui? diu En Juanet. ¿Que En Bernat s'envenc setentes brasses dins sa terra i jo amb sa Fia del Rei i tot aqueix palau, pero sense ets altres criats ni criades mos n'anem set centes llogos enfora!

I encara no hu hagué acabat de dir com zas! En Bernat s'envenc set centes brasses dins sa terra, i En Juanet amb sa Fia del Rei, més adormida que un tronc, i tot aquell palau sense ets altres criats i criades, ja va esser set centes llogos enfora de Ca'l Rei.

Sobre tot, com la cosa s'és allargada més que no crèiem, haurem de deixar per dissapte qui vé, si Deu ho vol i Maria, sa relació de lo que succeí després de sa gran polissonada que En Juanet feu an En Bernat i a sa Fia del Rei.

Secció local

Demà hi ha festa de St. Roc a l'esglesieta de sa Vila-Nova. L'ofici serà a les deu i predicarà Mn. Juan Aguiló; i de cap-vespre hi haurà exercici de St. Roc i *Te-Deum*.

L'Il'm. Sr. Rector de l'Universidat de Barcelona ha nomenat Mestre interí de s'escola vacant de Manacor es nostro bon amic D. Juan Gelabert i Durán. Tot li sia enhorabona.

Segons carta rebuda des Ministeri de Foment està ja aprovada sa tassació des projecte de ferro-carril estratègic de Manacor-Artà, i ja està anunciada per una Rei i Orde sa subasta de ses obres.

Dilluns comensen a la Parroquia ses Coranta-Hores de ses Fies de la Puríssima. Dilluns, dimars i dimegres hi haurà sermó es vespre i també n'hi haurà el dia de la Mare de Deu a l'ofici.

Mos han contat com ha d'esser sa pelegrinació que es manacorins han de fer es segon diumenge d'octubre a la *Mare de Deu de Cura* (Puig de Randa). Sembla que hi han d'anar amb carros, csrretons i carruatges, segons es possibles de cada qual. Lo que interessa és que siguen molts es que hi vagen.

Lo Rt. Sr. Rector de Manacor va convidar de dalt sa trona la gent per fer s'enrajolat de l'esglesia, i digué que aviat posaràn ses campanes an es campanar nou i que mudaràn l'altar major d'allà on està, a s'abside nova, allà on primer era el portal-major.

Es solar que l'Amo'n Llorens Caldentey de Ca-N'Aulesa regalà a ses Monges de la Caritat des Port, té 150 pams d'ample per 250 de llarc. Aquesta setmana ja han comensades ses escombres per tancar-ho tot i comensar sa casa. ¡Deu fassa que aviat romanga llesta a la vela. Amèn.

Dimars passat s'associació de ses Maries de Ca-ses Monges de la Caritat celebrà a l'esglesieta des Port una de ses seues festes eucarístiques. Hi anaren coranta associades que tenen a càrrec seu aquell sacriari, i moltes d'altres persones. Hi hagué comunió general amb plàtica que va fer Mn. Salvador Oliver i de cap-vespre hi hagué exercici amb el Santíssim patent. S'esglesieta s'ompli d'en gom en gom.

Es temporalot de dimars que tant de maig feu a molts de punts de Mallorca, dins casi tot es nostro terme fons poca cosa ferm. Ara per ses figures creim que serà estat fatal: están ben exposades a tornar agres. Dimecres tornà ploure, i hi hagué aigo i trons i llamps per llarc.

Demà a s'esglesieta de la Santa Familia hi haurà recés-espiritual: això és, a les deu meditació i plàtica, i es cap-vespre lo mateix i llavò sa adoració de Jesús Crucificat.

A l'esglesia de St. Vicens Ferrer desde anguany faràn sa festa d'aqueix gran Sant es segon diumenge de setembre, així com se feia abans de treure els Frares; i es segon diumenge d'octubre seràn ses Coranta-Hores de la Mare de Deu de l'*Amor-Hermosa*.

Aquest mes a sa mateixa esglesia des Frares Dominics resen el Rosari a les set i mitja des verpre, i passat el Rosari fan sa meditació. Teniu-ho en compte es qui hi soleu anar.